

ת"פ 51908/06/16 - מדינת ישראל נגד פלונית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 51908-06-16 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' פלונית
לפני כבוד השופט שמאי בקר

המאשימה
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד רותם נוימן וסרמן פמת"א (פלילי)
נגד
הנאשמת
פלונית
ע"י ב"כ עו"ד טלי גוטליב ועו"ד אביאל אהרון

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיע על זיכוי של הנאשמת מביצוע עבירה של הפרת חובה של הורה לפי סעיף 337 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, אולם בלב כבוד הנני מרשיעה בביצוע עבירה של חבלה ברשלנות, לפי סעיף 341 לאותו החוק.

על מנת להגן על הקטין הנני אוסר פרסום שמו, ומן הסתם, גם כן לטובת הקטין - בהכרח גם את שמה של הנאשמת, או כל פרט מזהה אחר, באופן ישיר או עקיף, ביחס למי מהם, ובכלל. עם זאת אני מבהיר, כי מעבר לאיסור דלעיל - אין איסור על פרסום הכרעת דין זו; אדרבא, ידע נא ציבור ההורים כי עליו לנהוג זהירות מופלגת ביחס לצאצאיו הקטנים, שאם לא כן - ייתכן ויועמדו לדין פלילי, על כל המשתמע מכך.

כתב האישום, כפירת הנאשמת והשאלה שבמחלוקת

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של הפרת חובה של הורה לפי סעיף 337 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין", או "החוק"), ועבירה של חבלה ברשלנות לפי סעיף 341 לחוק.

2. על פי כתב האישום, פלונית היא אמו של ה', יליד שנת 2008, שבעת האירוע היה כמעט בן 7 שנים.

כתב האישום מספר כיצד ה' הגיע לבית אמו, פלונית, בעיר אלמונית, וזאת במסגרת הסדרי ראייה בינה לבין אביו.

3. ביום 17.8.15, כך כתב האישום, בשעות הצהריים, הוציאה פלונית את ה', שלא כדין, מחלון המטבח בדירה שבקומה השלישית, אל מסתור הכביסה, על מנת שהקטין ה' ירים עבודה פריט לבוש שנפל אל מסתור הכביסה, וזאת - על אף הסכנה הנשקפת ממעשה זה לשלומו של הקטין ולרווחתו.

4. כתב האישום ממשיך ומספר כיצד עמד ה' הקטן על גבי רצפת המסתור המורכבת משלבי תריסים, או אז קרסה ה"רצפה" תחתיו והוא נפל אל הקרקע מגובה של 9.558 מטרים, אל גינת הבניין.

על פי כתב האישום, ה' שכב בגינת הבניין כשהוא שותת דם וחבול בכל גופו, ואמו הרימה אותו מן הגינה ונשאה אותו אל חדר המדרגות בבניין, והכל מבלי שפנתה לשירותי ההצלה כלל, תוך סיכון חייו ועל אף החשש כי הדבר יוביל לפגיעת קבע בבריאותו.

כתב האישום מפרט כי רק בעקבות דיווח של עובר אורח למוקד המשטרה, לאחר סירובה של הנאשמת להזעיק את מד"א, הוזעקה ניידת משטרה למקום ובהמשך גם מד"א.

5. כתב האישום נחתם בכך שלקטין נגרמו חבלות בדמות שבר בלסת, שבר בירך שמאל ובראש, שברים בשיניים וחתך עמוק בסנטר. הקטין אושפז למשך 10 ימים במהלכם עבר ניתוח בירכו ובלסתו.

6. ביום 23.4.17, רגע לפני תחילת שמיעת הראיות בתיק, כפרה ההגנה, בראשותה של הסנגורית עורכת הדין טלי גוטליב, באשמתה של פלונית.

ההגנה טענה כי מעולם לא הוציאה פלונית את הקטין ולא שמה אותו במסתור הכביסה. אכן, כך ההגנה, נפל פריט לבוש אל אותו המסתור, ופלונית ניסתה "לדוג" אותו באמצעות מגב, ואז נעמד הקטין על יד פלונית, על כיסא או שרפרף, וככל הנראה התכופף, ו - "בשברירי השניות בו נפל היא ניסתה לאחוז בו, לא יכולה לזכור במדויק כי היתה טראומה איומה עבודה וזה היה ענין של שברירי שניה".

בהמשך הבהירה עוד ההגנה, כי פלונית דווקא כן התקשרה אל מד"א, בניגוד גמור לאמור בכתב האישום, ואף הוצג מסמך בנדון (זאת עוד בדיון קודם); יצוין כבר עתה, כי נוכח אותו מסמך, הבהירה התובעת המלומדת, בהמשך, בעת שמיעת הראיות, כי מוסכם על התביעה שפלונית אכן התקשרה למד"א, אולם זאת - רק שבע דקות לאחר שעד ראיה שעבר במקום התקשר למשטרה. התביעה הבהירה עוד, כי חרף תיקון עובדתי זה, היא עדיין עומדת, מצדה, על ייחוס עבירה של הפרת הוראה חוקית של הורה - לפלונית, כבראשונה.

7. ההגנה הבהירה כי אין מחלוקת על עצם נפילת הקטין, ולמעשה אף לא חלקה על הממצאים הרפואיים בדבר החבלות שנגרמו לה' הקטן.

8. הנה כי כן, בהינתן העובדה שאין מחלוקת על עצם נפילתו של הקטין ממסתור הכביסה שבקומה השלישית, שעה שנמצא בדירתה ותחת השגחתה של אמו, פלונית, הרי שעיקר המחלוקת נסובה אודות השאלה **כיצד** נפל הקטין אל גינת הבניין, הא ו(כמעט) תו לא.

פרשת התביעה

9. מטעם התביעה העידו העדים הבאים, רובם ביום 23.4.17, שבתמצית מסרו את הדברים הבאים:

א. עשהאל בן צרויה, עד ראיה שעבר במקום, ראה את הקטין שוכב, שותת דם, ובתגובה הזעיק את המשטרה שזימנה את מד"א;

ב. סיון מקונן, חוקרת ילדים, אשר חקרה את ה', ואשר אין חולק כי ממצאיה אינם מעלים או מורידים לענין הכרעת דין זו, הואיל והקטין לא ממש פתח סגור לבו בפניה, והיא, בעדינותה המתבקשת לא "לחצה" בענין זה; טופס סיכום עדות מטעמה הוגש וסומן ת/2.

ג. השוטר אסף גנון שערך דוח פעולה מיד עם הגיעו למקום האירוע, ובאותו דוח רשם את מה שהתביעה רואה - ובצדק - כהודאת הנאשמת בביצוע עבירה (ת/3);

ד. השוטר ניסים מנשה, אשר חקר את פלונית במשטרה, לאחר מעשה (הודעתה במשטרה מסומנת ת/4);

ה. השוטרת ולרי גולדשטיין כשר, מומחית מז"פ, אשר במסגרת בדיקתה מצאה הטבעת רגל דו מימדית של הקטין ה' על שלב תריס שנמצא ליד מקום נפילתו לגינה (דוח בדיקת מז"פ - ת/5; סדרת תמונות של זירת האירוע, מרפסת וגינה - ת/6);

ו. השוטר אושרי בן דוד, אשר ערך מזכר שיחה עם עשהאל בן צרויה, במסגרתו הודיע האחרון כי הוא אינו מעונין לבוא ולמסור הודעה מסודרת במשטרה על שאירע במקום (ת/7);

ז. מר אילן מועלם, איש מד"א שהגיע למקום האירוע, טיפל בקטין ורשם דוח (ת/11), במסגרתו נרשמה, פעם נוספת, לשיטת התביעה - הודאת האם בביצוע עבירה של חבלה חמורה.

פרשת ההגנה

10. פרשת ההגנה נשמעה ביום 30.4.17, לאחר נאום פתיחה של הסנגוריה, ובמסגרתה נשמעה פלונית, בלבד.

האם, מוכת צער על שאירע לבנה הקטן, כפרה בכך שהשימה אותו במסתור הכביסה, וכפי שיפורט וינותח להלן, מסרה גרסה חלופית - שעיקרה הוא כי הבן עלה על כסא על מנת לסייע בידה והחליק ונפל למטה - אשר אינה מתיישבת עם מה שהתביעה רואה כהודאת נאשם, הנזכרת כאמור בדוח הפעולה של השוטר, ולטעם התביעה - גם בדוח מד"א (ת/3 ו-ת/11).

דין והכרעה: הוכח כדבעי ומעבר לכל ספק סביר כי הקטין נחבל מפאת רשלנותה של אמו

11. ביום 7.5.17 סיכמו הצדדים את טענותיהם, בעל פה.

כאמור לעיל, גם לאחר שמיעת הסיכומים, עולה שאין מחלוקת בין הצדדים, כי השאלה העיקרית בתיק זה, היא השאלה **כיצד** נפל הקטין ה' ממסתור הכביסה אל גינת הבניין? ודוק, אין מחלוקת על עצם הנפילה ועל החבלות שנגרמו לו.

12. השוטר גנון אשר הגיע למקום האירוע, מן הסתם לאחר שעד הראיה בן צרויה הזעיק את המשטרה, רשם בדוח הפעולה שלו, בין היתר, את הדברים הברורים והמפורשים הבאים:

"...הגעתי לכתובת הנ"ל ביחד עם שותפי... במקום פגשתי מספר נערים אשר החביו (צ"ל - הביאו) אותי אל מקום האירוע... עליתי לקומה השלישית ביחד עם שותפי, הבחנתי ב2 ילדים קטנים יושבים על המדרגות ילד קטן נוסף שוכב על הרצפה פניו מלאות בנוזל אדום, אמו עומדת (ת) למולו נרא(י)ת נסערת ומסרה שבנה נפל מהקומה השלישית והיא ננעלה מחוץ לבית. אני זרזתי את צוות מד"א על ידי אביב. בתחקור של האמא מסרה שהיא הוציאה(ה) את בנה מהחלון המטבח במקום בו תולים כביסה כדי שהוא יעזור לה להחזיר את הבגד שנפל על הגגון של הדייר מהקומה השניה מתחתיה הגגון נשבר תחת רגליו של הבן שלה והוא נפל ... היא מסרה שהיא רצה למטה מסרה שהוא בכה ולא הצליח לעמוד והיא הרימה אותו והעלתה אותו הביתה... צוות מד"א הגיע למקום והתחיל לטפל בילד בן 6 וחצי...".

(ההדגשות לעיל ובכל ציטוט אחר בהכרעת דין זו - שלי, ש.ב.).

13. איש המד"א שהגיע למקום, הלוא הוא העד מועלם, מסר כי מילא דוח מטעמו (הוגש וסומן ת/11, כאמור), שם רשם, בזמן אמיתי, את הדברים הבאים:

"בן 6 - לדברי האם הילד עמד על גגון שבקומה 3 (על עמודים) כשלפתע הגגון קרס והילד נפל בגינה על חול...".

14. עינינו הרואות, כי גם שוטר, שאין ההגנה (בהגינותה) חולקת על יושרו, ובמידה רבה גם איש מד"א, שגם על דברתו

אין איש מטיל ספק - רושמים, כל אחד בנפרד, דברים שנאמרים על ידי האם הנסערת והמיוסרת, בעצמה ובמו פיה, דברים המהווים למעשה הודאת נאשם בגרימת חבלה ברשלנות לבנה הקטן.

כך, במפורש, בדברים שרשם השוטר גנון, לפיהם האם הנסערת משיבה לשאלתו הישירה של השוטר מה אירע, היא השיבה **"שהיא הוציאה את בנה"** מחלון המטבח על מנת שסייע לה בהחזרת הבגד שנפל מחבלי הכביסה, והוא הדין בדברים שמסרה האם לאוזני איש המד"א, לפיהם **"הילד עמד על גנון"**.

הואיל וההגנה לא חלקה על כך שהוצאת ילד מחלון דירה המצויה בקומה השלישית של בנין הבנוי על עמודים, אל מסתור כביסה - מהווה רשלנות Per Se, על פני הדברים, ואף אין מחלוקת על כך שהחבלות שנגרמו לילד אכן נגרמו כתוצאה מאותה פעולה, הרי שהדברים שמסרה פלונית, האם הנסערת והאומללה, לשוטר, וגם לאיש המד"א - מהווים, לדעתי, הודאת נאשם בביצוע עבירה של גרימת חבלה ברשלנות.

15. ההגנה מיקדה טענותיה, מטבע הדברים, נגד עצם "תרגומם" או פרשנותם של הדברים שמסרה פלונית בעת האירוע משום הודאת נאשמת, ולחלופין טענה נגד טיבה או איכותה של הודאה מסוג זה, כפי שיפורט להלן.

חשוב להדגיש, כי ההגנה, בהגנותה, לא חלקה בסיכומיה על **עצם** אמירתם של הדברים על ידי פלונית לשוטר ולאיש המד"א (הגם שהנאשמת עצמה, במהלך עדותה בבית המשפט, טענה לא אחת, גם אם באופן רפה - כי הדברים שנרשמו מפיה לא ממש נאמרו, או שלא נרשמו כראוי).

עם זאת, נוכח הנחת העבודה שדבריה של פלונית אכן נאמרו לשוטר גנון, לפיהם פלונית הוציאה את הקטין מחלון המטבח, תקפה ההגנה, בשצף קצף, את האפשרות לפיה "רק" על בסיס אמירה אומללה זו - תורשע אם מסורה במדינת ישראל, בגרימת חבלה רשלנית לבנה האהוב.

ההגנה אף טענה, כי לשיטתה אין המדובר בשתי הודאות (אם בכלל) נפרדות של האמא הנסערת, אלא באמירה אחת, בלבד, שכל הנראה נקלטה, במקביל, על ידי השוטר גנון, לחוד, ועל ידי איש המד"א מועלם, לחוד. מאוחר יותר, כך ההגנה, שניהם העלו את הדברים על הכתב.

ההגנה אף יצאה חוצץ נגד מחדלי החקירה, לשיטתה, הבאים לידי ביטוי בכך שחוקר המשטרה, אליה סרה פלונית על פי הזמנה שקיבלה, כלל לא עימת אותה עם הודאתה כפי שנרשמה על ידי השוטר גנון, ובכך - אליבא דהסנגוריה, לא ניתנה לנאשמת כל הזדמנות "לפתח" את אותה אמירה אומללה שמסרה לשוטר, להסביר אותה, להתייחס אליה, ואולי להראות כי לא התכוונה להודות בדבר, פשוט כי לא חטאה בדבר.

16. אין בידי, למרבה הצער, צער של ממש - נוכח ייסוריה של האם, פלונית, לקבל את טענות ההגנה, על כל שלביהן והסתעפויותיהן, כמוסבר להלן.

17. ראשית יאמר, כי איני יורד לסוף דעתה של ההגנה, בכל הקשור לטרונייה ביחס למשקל שיש לתת לדברים שמסרה האם, עוד היא נסערת ולא יודעת את נפשה מרוב צער, מחמת הפגיעה שנגרמה לבנה הקט, הגלומים בהודאתה באוזניו של השוטר גנון.

רוצה לומר: דבריה של האם, ברורים, מפורשים, בעודה נסערת, הם נאמרו ללא כל הגנה או אינטרס משפטי, והם מהווים אמת ברורה ופשוטה, על פני הדברים, לא רק משום היותם מעין Res Gestae, אלא גם מהטעם הנוסף, צד שני של אותו מטבע, עליו הצביעה התביעה בסיכומיה: מדוע שאמא תמסור דברים כפי שמסרה פלונית, אלא אם הם אמת צרופה?! מה טעם יש לאמא כזו, אומללה ומיוסרת, שאינה יודעת נפשה אל נוכח בנה החבול ושותת הדם, למסור דברים - המסבכים אותה - שאינם אמת?

על שאלה רטורית זו - לא ניתן מענה על ידי ההגנה, וספק אם בכלל יכולה להינתן תשובה טובה ומשכנעת, שנוטלת את עוקץ ההפללה מן הדברים שנמסרו. צודקת ההגנה בטרוניה המשתמעת מטענותיה: אמת, נכון הדבר, שלולא אמרה האם המסכנה את הדברים המפורשים לשוטר, ואולי גם לאיש המד"א - ספק רב אם היה בראיות כדי להעמידה לדין; ברם, "זה לא הוגן", כשפת הילדים - איננה טענת הגנה, בכל הכבוד.

18. שנית, כלל אינני בטוח שההודאה שמסרה האמא לשוטר גנון לא נמסרה, פעם נוספת, בגרסה מעט שונה (אך המתיישבת בהחלט עם ההודאה הראשונית) - גם לאיש המד"א, מועלם.

רוצה לומר, שבשונה מגישת ההגנה לפיה ההודאה נמסרה והושמעה רק פעם אחת בלבד, אולם נרשמה, בנפרד, על ידי השוטר ופעם אחת על ידי נ ג ד"א, דווקא נראה שעל פני הדברים - נמסרה ההודאה מפי האם - פעמיים.

אסביר: בת/3, אותו דוח פעולה של השוטר גנון, שעיקרו צוטט לעיל, הרי נרשם כי רגע לפני שהשוטר תיחקר בקצרה את האם, הוא רשם כי - "אני זירזתי את צוות מד"א על ידי אביב". כלומר, צוות מד"א כלל לא היה במקום בעת שהשוטר גנון שמע, לראשונה, את הודיתה של האם.

ההגנה בסיכומיה לא קיבלה גישה זו, וטענה כי הואיל ות/3, אותו דוח פעולה, נרשם בתחנת המשטרה, בדיעבד, ולא במקום, הרי שייתכן בהחלט כי אמנם השוטר זירז את מד"א, אולם אין חולק כי מד"א הגיע למקום שעה שהשוטר היה שם, זמן קצר לאחר מכן, ועל כן דווקא בהחלט ייתכן כי אמירה של האם נשמעה, סימולטנית, גם על ידי השוטר וגם על ידי איש המד"א.

מדובר בטענה יפה, אולם קשה ללכת שבי אחריה, הואיל והדברים שרשם איש המד"א אינם זהים לדברים שרשם השוטר: בעוד שהאחרון רשם כי האם מסרה "שהיא הוציאה את בנה מהחלון המטבח", הרי שאיש המד"א רשם כי לדברי האם "הילד עמד על גגון שבקומה 3".

הנה כי כן, אין הרישומים השונים זהים: אמירה לפיה פלונית מודה כי הוציאה את בנה מהחלון, אינה אמירה לפיה הוא

עמד על גגון שבקומה 3. הן אמירה זו והן אמירה זו - מפלילות המה, מי יותר מי פחות, אולם קשה להלום כי מדובר באותה אמירה שנקלטה בעת ובעונה אחת על ידי שני אנשים, ואשר נרשמה באופן שונה, על ידי השניים.

19. אני סבור אפוא, כי פעמיים, ולא רק פעם אחת, הודתה האם בביצוע העבירה של גרימת חבלה ברשלנות לבנה הקטן, כמתואר וכמוסבר לעיל.

ברם, פעם או פעמיים - לא באמת משנה; אפילו תאמר, כגישת ההגנה, שמדובר באמירה אחת, אומללה, של אם נסערת, שנרשמה בשינויים מסוימים על ידי השוטר ואיש המד"א, הרי שאין בכך כדי להעלות או להוריד, לענייננו.

כך הם פני הדברים, משום שגם על פי גישה זו (רק אמירה אחת), הרי שקיימת אמירה ברורה, מפורשת, חדה וחוטכת, שאינה אלא הודאת נאשמת, בכך שהוציאה את בנה מחלון המטבח, והוא עמד על גגון שבקומה השלישית של אותו בניין.

העובדה שהקטין האומלל **עמד**, כך לדברי אמו, על אותו גגון המורכב מתריסים, עולה בקנה אחד, ובאורח חד משמעי, עם ממצא המז"פ, לפיו נמצאה טביעת רגל של הקטין על אותו תריס, אחד מאותם תריסים שהרכיבו את מסתור הכביסה עליו עמד (ראו ת/5).

הודאתה של האמא האומללה, בזמן אמת, יחד עם אותה טביעת רגל על התריס (חלק מגגון התריסים עליו עמד) - סותרת באופן חזיתי את גרסתה המאוחרת של האם, בין אם זו שניתנה במשטרה (ת/4) ובין אם זו שניתנה בעדותה בבית המשפט, לפיה הקטין ניסה לעזור לה, עלה על שרפרף וכהרף עין החליק ונפל אל תוך מסתור הכביסה.

20. טוענת התביעה בסיכומיה, ובצדק רב, שלו קרו הדברים כפי גרסתה המאוחרת (לפחות יחסית) של האם, והילד מיוזמתו טיפס על כיסא, בניסיונו לסייע לאם "לדוג" פריט כביסה, ואזי החליק ונפל למטה - הרי שלא סביר, בעליל, למצוא את טביעת רגלו על אותו תריס, שעל פי המז"פ היה חלק מהגגון עליו עמד הקטין. ובמילים פשוטות: אם אכן היה הקטין נופל אל מסתור הכביסה ומשם אל גגון התריסים רק משום שרכן קדימה כדי לסייע לאמו, הרי שמן הסתם היה נופל כשראשו, או לפחות גופו, פוגע בגגון התריסים, באופן שלא סביר בעליל כי היה מותיר "טביעת רגל" על אותו התריס.

למען הסר ספק, הצביעה התביעה, על כך כי מת/3 עולה עוד, כי האם, פלונית, מסרה לשוטר גגון כי בעת שהקטין נפל אל גינת הבניין, הוא נפצע באורח שלאחר מכן שכב על הקרקע ו - "**לא הצליח לעמוד**"; ללמדך, שלא ייתכן כי כף רגלו של הקטין דרכה על התריס שנפל בעת שהיה כבר על הארץ, ובכך נשלל גם הסבר חלופי זה.

21. עמדתי לעיל, על קצה המזלג, על גרסתה של האם, ביחס לקורות אותה, כפי שנמסרו בדיעבד, בתחנת המשטרה, כיממה לאחר האירוע, ולאחרונה - גם בבית המשפט.

עוד קודם לכן אציין, כי ההגנה קצפה, ואולי בצדק מסוים, על כך שבמשטרה לא עומתה פלונית עם הודאתה בזמן אמת, ולא ניתנה לה הזדמנות ממשית להסבירה או להפריכה.

אכן, מוטב היה כמובן, כי בפני החוקר שגבה את הודעתה של החשודה (דאז) ביום 18.08.15, היה את דוח הפעולה ת/3, וראוי היה שענין ההודאה הטריה, בת היממה בלבד, היה מוטח בפלונית.

ואולם, פגם זה נרפא למעשה בבית המשפט. גם אם אניח שכל דבריה והסבריה של פלונית ביחס למה שאירע באותו יום מר ונמהר - אינם בבחינת עדות כבושה, הרי שבנסיבות המקרה דנא - אין בהם כדי לסייע בידה, למרבה הצער.

זאת, מכיוון שבעדותה בבית המשפט מסרה הנאשמת כי נוכח הטרואמה שידעה מחמת האירוע, היא איננה ממש זוכרת כיצד נפל בנה יקירה אל מסתור הכביסה, ואולם באותה הנשימה מסרה גרסה (שאף היא מהווה הודאה בביצוע אותה עבירה ממש), אולם בנסיבות מרוככות קמעה, לאמור: אני לא הוצאתי את הילד מן החלון, אולם לא השגחתי עליו טוב מספיק, והוא נפל תוך ניסיון לסייע לי.

אביא להלן מדגם מדבריה של האם, שהעולה מהם הוא שלא ניתן לתת משקל לעדותה בבית המשפט, בין אם מפאת היעדר זכרון נטען, ובין אם מפאת אי-סבירות מה שכן זכרה פלונית, כדלקמן:

"...אני לא הוצאתי אותו...אני מניחה שהוא היה על הכיסא כדי לעזור לי, אני לא זוכרת. הראש שלי...מחקתי את הזיכרון הזה, מחקתי הכל. אני רק זוכרת שהוא נפל על חול ולמזלי ולמזל של הילד זה היה רק שבר וניתוח..."

ובהמשך:

"...לבוא לבקש ממני להיזכר איך היה האירוע אם הוא התכופף, או אמרתי כך או אמרתי אחרת, אני רק זוכרת שאני התעסקתי במגב, זה מה שעניין אותי..."

ועוד, לשאלת הסנגורית:

"...מה את זוכרת בכל זאת? אני זוכרת שנפל לי פריט לבוש וניסיתי לדלות אותו. לא יודעת אם קראתי לו או אם הוא שאל אותי אם אני צריכה עזרה. אני רק זוכרת שהיה שם כיסא, הוא עלה ונפל על חול...אני לא יודעת איך הוא התכופף, אם עלה או שם רגל או קפץ...לא יודעת להגיד. אני יודעת רק שאם ואני אגיד את זה, אם אני באיזושהי צורה הייתי מחזיקה אותו, זה רק בשביל לעזור לו. זה קרה הכל בשניות..."

ואחר כך:

"...התביעה אומרת שאת שמת את הילד בגגון? אני לא שמתי את הילד, לא הרמתי את הילד".

ובהמשך החקירה הראשית:

**"...המוח שלי פשוט מחק לי את הכול. אני לא רוצה להיזכר ברגעים האלה. זה היה בשבילי גהנום...
ושלא תשפוט אותי שאני לא זוכרת את האירוע..."**

ולקראת סיום החקירה הראשית:

**"התביעה אומרת ששמת את הילד בגגון? אני לא אמרתי ששמת את הילד בגגון. אני רוצה לראות
איפה זה רשום".**

וכך פלונית בחקירתה הנגדית, ביחס לדברים שרשם השוטר גגון:

**"לפי דעתי הוא לא רשם את זה כמו שאמרתי לו. אם רשם את זה ככה, הוא החסיר מילים. אני בחיים
לא הייתי אומרת את זה כי זה לא קרה, שהעמדתי את הילד...לפי דעתי יש פה השמטת מילים אולי לא
בכוונה כי הוא ראה אותי נסערת...לא יכול להיות בחיים שאמרתי לשוטר שהעמדתי אותו או הרמתי
אותו".**

ובהמשך החקירה הנגדית :

**"...אני לא יודעת למה השוטר רשם ככה או אחרת אבל היו דברים שהוא רשם שזה הגיוני ולא
הגיוני..."**

ולשאלת בית המשפט בעניין רישום השוטר את הודאתה, השיבה פלונית כך:

**"...כשאמא כמוני שמאוד אוהבת את הילדים שלה, הייתי בהתקף של סערת רגשות ולא ידעתי מה
לעשות...אני לא יודעת מה מתוך זה הם הבינו. מכל מה שהסברתי או לא הסברתי. אני לא הייתי
אומרת משהו שלא נעשה. אני לא אומרת שהם שקרנים. אני רק אומרת שלא היה מצב שאני
העמדתי..."**

22. בחינה של אמרותיה של פלונית, ביחס לאירוע המצער, בו נפל בנה מן הקומה השלישית, מלמד כי לא עלה בידה - ומלכתחילה מדובר במשימה קשה מאוד - להפריך את הודאתה בפני השוטר (ואולי גם איש המד"א, כאמור לעיל).

אפילו אם אתעלם בפער שנפער בין סיכומי ההגנה (שם לא היה ערעור על עצם ההודיה כפי שנרשמה על ידי השוטר גנון), לבין אמרותיה הבלתי-משכנעות של פלונית, לפיהן לא ברור לה מדוע רשם השוטר את שרשם מפיה, הרי שגם לגופו של עניין, גרסתה בבית המשפט - לא יכולה לעמוד.

הגעתי למסקנה זו, מן הטעם שלאורך כל עדותה של הנאשמת, היא טוענת, מחד גיסא, כי נגרמה לה טראומה שבעטיה נמחק זיכרונה ביחס לאירוע, אולם מאידך גיסא, בעת ובעונה אחת היא קובעת, כי לא ייתכן שהוציאה את בנה מן החלון ולא הגיוני שאמרה כך? למרבה הצער בהחלט ייתכן, אף הוכח הדבר מעבר לספק סביר, שהרי שני אנשים, שונים, מהימנים ושאינן בלבם דבר נגד האם המיוסרת, אחד שוטר ואחד איש מד"א - שניהם הותירו רושם מהימן על הכל בבית המשפט - שמעו את פלונית מודה, הלכה למעשה, בין אם במפורש (השוטר) ובין אם במשתמע (איש המד"א) - כי הוציאה את בנה אל מסתור הכביסה, על מנת להשיב הבגד שנפל.

ואף זאת: אם הזיכרון מחק את האירוע מתודעת האם האומללה, כיצד זה היא יכולה לזכור, בבירור, דווקא שלא הוציאה את בנה הקטן מן החלון, בכדי לסייע בידה להרים פריט כביסה? מאליו מובן, ששאלה זו אינה עומדת בחלל האוויר לבדה, אלא שכאמור - היא סותרת אמירה מפורשת של פלונית, שנאמרה, בשתי גרסאות, פעמיים, לשני אנשים שונים, או למצער - היא נאמרה פעם אחת, אך נקלטה היטב על ידי שני אנשים, והעיקר הוא - היא נקלטה באופן שסותר, חזיתית, את הגנתה, את תיאורה המבולבל איך ניסה בנה לסייע לה, טיפס - רכן - החליק ונפל. יש ממש, איפוא, בטענת התביעה, לפיה זכרונה של פלונית הוא סלקטיבי, מתיישב יותר עם נסיונה לחלץ עצמה מהודאתה, מאשר עם המציאות.

23. את הגולל על גרסתה החלופית של הנאשמת לאירוע המתואר בהודאתה, סותמת הראיה הפורנזית שהוצגה - ולא נסתרה בכלום - לפיה נמצאה טביעת רגלו, נעלו, של הקטין, על התריס עליו **עמד**, או ליתר דיוק - **הועמד**.

24. ההגנה טענה עוד, כי הימצאות השרפרף ליד החלון שמחוצה לו נתלתה הכביסה, כעולה מתמונות המז"פ, מלמדות כי יש בסיס לגרסתה החלופית של האם, פלונית.

עם כל הכבוד, איני סבור שיש בהימצאותו של השרפרף שם כדי להעלות או להוריד, זאת - בהינתן הראיות והעדויות החד-משמעיות שפורטו לעיל.

25. יצוין, כי נוכח דחיית גרסתה החלופית של פלונית, שגם אינה מבוססת (נוכח בעיות זכרון), וגם אינה הגיונית (נוכח הודאתה ה"חותכת", שאינה צריכה הבהרה או פרשנות, ואשר סותרת ראייה פורנזית) - לא מצאתי לדון בבקשתה החלופית של התביעה, שרק לשם הזהירות ולחלופין ביקשה הרשעה לפי סעיף 184 לחסד"פ, על בסיס גרסתה החלופית של הנאשמת.

אני קובע, איפוא, כי הנאשמת ביצעה עבירה של חבלה ברשלנות, כמיוחס לה בכתב האישום.

זיכוי מביצוע עבירה של הפרת חובה של הורה

26. פלונית הואשמה גם בהפרת חובה של הורה; הואיל וכתב האישום אינו מפרט במדויק על מה הואשמה בגין כך, אין לי אלא להניח שמן הסתם הואשמה כך מחמת שלא התקשרה לקבלת עזרה ממד"א, כפי שנכתב במפורש, **ובטעות**, בסעיף 4 לכתב האישום.

ברם, עוד טרם שמיעת הראיות, כאמור, הציגה ההגנה ראיה, בכתב, לפיה התקשרה גם התקשרה פלונית אל מד"א, אמנם 7 דקות לאחר שעשה כן עד הראייה בן צרויה (שהתקשר אל המשטרה). בנסיבות אלו, כאשר אין בפי התביעה טענה לפיה ניסתה האם האומללה להסתיר את האירוע מן הרשויות, לא ברור די הצורך מדוע עמדה התביעה על כך שלא תימחק עבירה זו מכתב האישום, עוד טרם תחילת בירור התיק לגופו של ענין.

ברי, כי העבירה של הפרת חובה של הורה נולדה רק בשל טענת העד בן צרויה כי האם האומללה **סירבה** להתקשר למד"א; משהוצגה ראיה סותרת ו"חותכת" - לא היה עוד מקום, לטעמי, להותיר עבירה זו עלי כתב האישום.

העובדה שהאם הנסערת הזעיקה את מד"א "רק" לאחר 7 דקות - בהחלט יכולה להיות מוסברת בכך שהייתה נסערת, נסערת מאוד (על כך אין מחלוקת), ובלתי סביר להאשים הורה בגין "איחור" כגון דא בביצוע עבירה של הפרת חובה של הורה. פשיטא, שאם היה האיחור בן יממה, או אולי אפילו מספר שעות, הרי שאולי שונים היו פני הדברים. אולם, אותן "7 דקות בגיהנום" בהן היתה נתונה אמו של הקטין - הן עדיין פרק זמן סביר, לכל הדעות, להורה הנמצא במצוקה אנושית נוראית, עד ההתקשרות למד"א, והן לא יכולות להוות יסוד לביצוע עבירה כגון דא.

27. למען הסר ספק, אני דוחה גם את הטענה, ולו הנרמזת, כאילו שהעבירה האמורה יוחסה לפלונית **גם** בשל כך שעל דעת עצמה העלתה את בנה הפגוע והפצוע אל הבית. הרי, יכול לטעון קטגור, כי בכך, מכיוון שלא הקפידה שלא להזיז את הילדון הנאנק מכאבים - יכולה הייתה להזיק לו, ומכאן הפרת חובה הורית. דא עקא, שמדובר בהתנהגות אנושית תחת לחץ נוראי, וכאשר נשלל כל בסיס או טענה לפיה האם עשתה כן על מנת להסתיר האירוע מפני הרשויות, הרי שאין לשופטה על הדרך בה נהגה.

אין זו "ידיעה אימהית" - מן המפורסמות שאינה צריכה הוכחה - שאין להזיז ילד שנפגע ממקומו. כאשר רואה אם שגוזלה נפל מן הקן אל הקרקע, בהחלט ניתן לקבל שהאינסטינקט הראשוני הוא להחזיר את אותו הגוזל אל הקן ממנו נפל, ולא להשאירו מדמם על הקרקע החולית, קל וחומר - נוכח חומו היוקד של חודש אוגוסט, כפי שהעידה פלונית.

לעניין זה אציין עוד, כי גם העד בן צרויה, כאשר נשאל בחקירתו הראשית בנדון, הסביר, מניסיונו הצבאי ובכלל, כי - "כשיש מישהו מוטל מגובה כזה, לא מזיזים אותו", אולם באותה נשימה, ולשאלת בית המשפט השיב שאינו זוכר

אם אמר כך לאמא האומללה, ולכל היותר הוא יכול רק "להניח" כך. הנחה זו - פשיטה שאין בה די כדי לבוא בטרוניה, בטח שלא באישום, כלפי אם שאיבדה עשתונותיה, ובתוך כך, כפי שראינו לעיל, גם ואפילו את יצר ההגנה מפני הפללה עצמית. אם כבר, הרי שבהחלט ניתן לומר על פלונית, שנכח האירוע המזעזע, היא הוצפה ברגשות אמהיים, מעורבים ברגשות אשם והלקאה עצמית (כפי שהעידה בעצמה) - עד כי התפרקה לחלוטין מהצורך האנושי, הטבעי כל כך, להגן על עצמה. נוגעת ללב, ואמונים עלי בהחלט היו דבריה של פלונית, לפיהם היתה מוכנה להתחלף עם בנה, וליפול "במקומו", לו אך יכלה. הלב יוצא אל האמא הזאת.

28. ההגנה טענה בסיכומיה טענה שובת לב, מן המישור הלב-משפטי, שם בדרך כלל רועות להן בנחת הטענות שמכוונות אל לב בית המשפט. לשיטת ההגנה, אין פלא שהתביעה פעלה להגשת כתב האישום, שהרי הניחה הנחת יסוד, מטרידה בהחלט, על סמך התרשמותו (המוטעית, או למצער - הבלתי מבוססת די הצורך) של עד הראיה בן צרויה, כי פלונית סירבה (!), ממש כך, להזמין עזרה רפואית לבנה. דא עקא, שבדיעבד התברר, כי להתרשמות זו לא היה יסוד. לא רק שפלונית לא סירבה לעשות כן, אלא שההפך הוא הנכון: היא **כן** התקשרה למד"א, אלא שב"איחור" בן דקות ספורות, במהלכן אספה - לבדה, ללא עזרת איש - את בנה הפצוע, ונשאה אותו על כפיה אל הקומה השלישית, חזרה אל הבית.

נוכח כל אלה גורסת ההגנה, כי לו היתה עובדה זו - העובדה שפלונית בכבודה ובעצמה - (גם) התקשרה למד"א, אזי לא היתה התביעה ממהרת להגיש את כתב האישום נגד האם המיוסרת, מלכתחילה.

הטענה - טענה יפה, והגיונה בצידה; אולם, בית המשפט אינו "תובע-על" כידוע, וקשה לדעת אל נכון אם אכן כך היתה נוהגת התביעה. יש לזכור, בכל זאת, שבעוד שאמנם מקוממת **במיוחד** היא המחשבה שאם מונעת סיוע רפואי מבנה הפצוע, הרי שגם מפני הוצאת ילדים מן החלון (ולו אל מסתור כביסה, שבדיעבד נגלה כרעוע), לשם ביצוע פעולה כזו או אחרת - יש להתריע ולהרתיע.

29. בין כך ובין כך, טענה זו, **בין היתר**, הן נוכח נסיבות התיק, המדבר בעבירה של רשלנות, לצד העונש בו נשאה ולטענתה עדיין נושאת האם אכולת החרטה (בעיות בהסדרי הראיה; הטראומה כשלעצמה כתוצאה מהפגיעה שידע מחמל נפשה; חקירת ההזנחה הלכאורית על ידי חוקרת הילדים, חרף היעדר ראיה לכך, והפגיעה הנלווית לכך, בכבוד האדם כהורה, ובכלל, ועוד) - כל אלה יובאו בחשבון, בהמשך הדרך.

30. בשולי הכרעת הדין, אני מוצא לציין, כי חרף הביקורת על הותרת האישום ממנו זוכתה פלונית בכתב האישום, הרי שהתובעת, עו"ד גב' רותם נוימן, ניהלה את התיק באיפוק וברגישות מעוררת הערכה, כפי הראוי, אל מול נאשמת, אם שבנה-יקירה נפגע באירוע נושא כתב האישום.

סוף דבר, אני מזכה את הנאשמת מביצוע עבירה של הפרת חובה הורית, ומרשיע אותה בביצוע עבירה של חבלה ברשלנות.

ניתנה היום, 09 מאי 2017, במעמד הצדדים